

∞ Zeep | Aflevering 9 ∞

Christian Deterink

Ruim een week na het rampzalige concert van de gevallen Hoogburgse pop-heldinnen Kitty Jos en Martine (dat dagenlang de voorpagina's van de Hoogburgsche Courant had beheerst) stond in de winkel van de plaatselijke fotograaf Marina van Lingen breed grijnzend een stapeltje foto's te bekijken.

"Is alles naar wens?", vroeg de fotograaf enigzins ongemakkelijk. Hij had bij het ontwikkelen een blik op de foto's geworpen en die waren op zijn minst aanstootgevend te noemen.

"Perfect", grijnsde Marina breed en ze betaalde de beduusde fotograaf met een bepaald grote coupure en stapte blij de winkel uit.

Op weg naar huis ging Marina het hele plan nog eens na waar deze foto's deel van uit maakten. Dit plan was bedoeld haar aanstaande ex-vriendje Arjen een flinke hak te zetten. Hiervoor had ze twee avonden geleden, toen ze Arjen bij zich thuis had uitgenodigd, een draaiende camera in haar slaapkamer verstopt. Uiteraard eindigde hun amoureuze bijeenkomst als altijd aldaar waardoor de gehele bedsessie nu haarfijn was vastgelegd op de gevoelige plaat. Van de beste opnames had Marina foto's laten maken, en die had ze nu in haar handen.

Het enige wat er nu nog moest gebeuren was dat deze foto's bij de juiste mensen terecht moesten komen. Zoals bij Klaartje de Graaff, een andere scharrel van Arjen. Of bij Martine, het gevallen zangeresje dat Arjen nog maar kort geleden aan zijn ruime lijst vriendinnen, scharrels en andere maîtresses had toegevoegd. Uiteraard zou het een anoniem briefje worden, in de trand van: kijk eens wat een gewetenloze schoft je lieve vriendje Arjen is... dacht je nou echt dat je zijn enige echte liefde was?

Marina dacht nog eens aan de ontmoeting met haar vriendin Berni die dit alles in gang had gezet. "Betaal hem met gelijke munt terug" had ze gezegd en dat had haar dit idee gegeven. Marina maakte zich trouwens wel een beetje zorgen om Berni. Ze was de vorige keer zo bleek en ze had zich zo raar gedragen. Misschien was ze wel ziek geweest.

Marina kwam bij haar huis aan en zag daar Sjon, naast Arjen haar "reguliere" vriendje gehaast de deur uitlopen. Geschrokken vrotte ze de foto's in haar tas. Dat was niet nodig. Sjon had bijzonder weinig interesse in haar.

"Ha, mop", groette Sjon kort, "Ik moet weg..."

"Wacht, ben je vanavond op tijd thuis voor het et...", probeerde Marina nog, maar Sjon was al in de vrachtwagen gestapt die voor hun huis geparkeerd stond. Die Sjon... De laatste tijd was hij alleen maar druk met de handel in illegaal vuurwerk die hij had opgezet en die naar eigen zeggen kapitalen zou opleveren.

Frederique Marnix viel die middag van de ene verbazing in de andere. Het was al vroeg in de ochtend begonnen, toen ze het hoofdkantoor van Barius, zoals gewoonlijk bijna een kwartier voor werktijd, was binnengestapt. Daar had tot haar niet geringe schrik de gehele vergaderzaal vol gezeten met werknemers van het bedrijf. Er waren verhitte discussies aan de gang geweest waarvan de algemene vraag al snel duidelijk was geworden: staken of niet staken. Uiteindelijk was het het eerste geworden en dus had men de hele fabriek gesloten.

De vertwijfelde reactie van Darius Barius, de impopulaire ad-interim directeur en directe aanleiding van de staking, toen die rond de klok van tien het hoofdkantoor had willen binnentreden en bij de deur geweigerd was, stond Frederique nu nog voor de ogen. Ze was bijna medelijden met de arme man gaan krijgen. Voordat dat echter het geval had kunnen worden was ze door de stakingsleider, Alberts, gemaand maar naar huis te gaan.

Aldus had ze gedaan, waarna ze prompt thuis voor de tweede keer een hoogst ongebruikelijke situatie had aangetroffen. Daar werd haar vriend Freek namelijk op dat moment aan de keukentafel ondervraagd door een politie-inspecteur. Geschrokken was ze de woonkamer binnengestormd waarna ze door Freek terecht was gewezen en toegesnuwd was haar mond te houden en niet in de weg te lopen.

Daarom zat ze nu in een hoekje van de kamer stilletjes toe te kijken. De inspecteur, die Sustrunck heette, bleek interesse te hebben in de werkzaamheden van Freek als bouwvakker bij het huis in aanbouw van de vermiste eigenaar van Barius Cosmetics, Brutus Barius, de vader van de huidige ad-interim directeur. Hij vroeg of Freek iets van de verdwijning af wist, iets vreemds was opgevallen en of hij iets van onterecht gestort beton wist, maar Freek bleek geheel onwetend. "Maar waar was jij op de avond dat de oude Barius verdween?", sneed Sustrunck plotseling een heikel punt aan.

Het was de lont in het kruitvat van de toch al geïrriteerde Freek; "WAT! Verdenk je mij van ontvoering...?"

"Nou.. dan eerder van moord...", mompelde Sustrunck weinig tactisch.

Freek vloekte luid en wierp de IKEA-keukentafel met een machtige zwaai een hoek in. Hij greep Sustrunck bij de jas. "En nu ga je eruit! Ik laat me niet in eigen huis voor moordenaar uit maken..."

Sustrunck probeerde nog sussende opmerkingen te maken maar slaagde daar niet in. Freek werkte de man uiterst energiek naar buiten en wierp de voordeur met een ziedende klap achter hem dicht.

"Klootzak!", gromde Freek weinig verhullend. Met grote stappen beende hij richting woonkamer, waar hij Frederique op zijn weg vond, die geschrokken in de deuropening stond.

"Heb je hem niet te hard aangepakt, Freek?", vroeg ze eerder bang dan verwijtend. Deze nuance leek Freek echter niet op te merken.

"Bemoei jij je er helemaal niet mee", gromde hij en hij duwde haar ruw opzij, waardoor Frederique onzacht tegen de parketvloer viel. Ze slaakte een kreet van pijn, maar Freek keek niet naar haar om.

Er waren meer knallende ruzies op dat moment in Hoogburg. Als we onze virtuele camera's voor een moment verplaatsen in de richting van Hoogburgs enige supermarkt, die van Dennis Geurts, dan kunnen we al snel constateren dat het ook daar hommeles was.

"Ik zeg het je nog een keer, Sjon", beet daar midden in de winkel Dennis de man tegenover hem toe, "dat vuurwerk van je moet binnen een week weg..."

"Onmogelijk!", riep Sjon, "Het is gekkenwerk om alles te verplaatsen."

"Dan doe je maar eens gek", antwoordde Dennis gevat, "je mag al blij zijn dat ik zo toegeeflijk ben geweest mijn magazijn voor jouw waanzinnige handeltje uit te lenen, maar nu is het feest uit."

"Maar, maar. Geef me tenminste meer tijd..."

"Uitgesloten. Over een week is deze hele toko als het goed is verkocht. En de nieuwe eigenaar zou een hartverzakking krijgen als hij die enorme vuurwerk-verzameling van je zou zien."

"Het lukt me niet zeg ik!", riep Sjon vertwijfeld.

"Het lukt je gotverdomme wel!! Ook al breek je je rug met het gesleep. Want als het je niet lukt doe ik dat persoonlijk!"

Sjon draaide zich half om en spreidde hulpeloos zijn armen in het gebaar van "met die vent valt niet te praten".

"Hier blijven, Mellinck, anders...", baste Dennis met rood hoofd, die de schouder van Sjon vastpakte.

Deze draaide zich als een gebeten hond om en greep Dennis vast, onderwijl het derde dreigement op rij uitend. Niet veel later volgde het weinig verbale maar toch erg hard aankomende argument van de vuist, als snel gevolgd door meerdere. Hierna werd het spectrum aan stootwapens verbreed met ellebogen, knieën en voeten. En tenslotte besloten de twee kemphanen het pleit te beslechten met een origineel potje vrijworstelen.

De weinige aanwezige klanten en de twee cassières keken het tafereel met wijdogengesperde ogen van schrik aan. En bij de twee cassieres wilde dat laatste nogal wat zeggen, aangezien het hier ging om twee van de drie bologige dames die ooit het trio KJ&M vormden. Het waren Martine en Jos, die na hun mislukte zangcarrière emplooi hadden gevonden in de food-branche. Ze oogden aangeslagen. Martine zonder make-up leek verdacht veel op een spook en de ooit prachtige lange nagels aan haar handen waren ruw gekortwiekt om de kassa te kunnen bedienen. De kleine Jos herinnerde met haar trainingsjasje en strak achterover gekamde haren pijnlijk accuraat aan een jeugdcultuur die net als haar carrière reeds ten onder was gegaan.

Het pleit bij het grondgevecht tussen de schappen Dixan en maandverband leek intussen beslist in het voordeel van Dennis, die moeizaam maar toch opstond en luid uitbracht: "Overmorgen is je troep weg, Sjon. Alles laat in de vuilopruimdienst komen..."

"De anti-explosievendienst lijkt me passender", kraste een kien omaatje tegenover Jos sarcastisch terwijl ze een maandvoorraad hondebrokken in haar winkelwagentje kwakte. Jos trok, kort van begrip een wenkbrauw omhoog.

Sjon wankelde aangeslagen richting de uitgang met zijn hand een hoofdwond betastend. "Krijg de klere, Dennis!", riep hij. Geheel in stijl zwiepte hij de brede winkel deur met een zo lomp mogelijke zwaai achter zich dicht.

Die nacht stond was er activiteit waarneembaar op de al wekenlang stilgelegde bouw van Brutus Barius' nieuwe villa. Freek Sluyter stond daar, in diepe trance, een kuil te graven. Het schaarse maanlicht verlichtte het zweet op zijn rug. Hij slaapwandelde weer eens. De volgende ochtend zou hij niet eens meer weten dat hij dit gedaan had. En niemand anders zou het weten, aangezien het bouwterrein van Barius' villa nogal afgelegen lag en 's nachts uitgestorven was.

Maar deze avond was het anders. Terwijl Freek de zojuist gegraven kuil weer even enrgiek dichtgooid, keek de verbijsterde inspecteur Sustrunck met verbazing toe. Hij zat in de stoel van zijn auto, waarmee hij op deze slapeloze nacht (daar had hij vaker last van tegenwoordig) maar een rondje was gaan rijden. Weinig spannend, tot hij die agressieve bouwvakker van vanochtend in het holst van de nacht aan het werk had gezien.

"Ik zie het wel maar geloof het niet", mompelde Sustrunck in zichzelf -nog een slechte gewoonte van hem- "die man slaapwandelt!" Plotseling vielen voor hem de puzzelstukjes ineen: Wat nou als Brutus Barius ook op een nacht die Freek had zien slaapwandelen... en het terrein was opgelopen... en in het donker in een diep gat was gevallen... terwijl Freek aan het beton draaien was...

"Jackpot", fluisterde Sustrunck onder de indruk.

Later die nacht kon ook Kas, gelegen in het bed op zijn oude vertrouwde jongenskamer van zijn ouderlijke huis, maar moeilijk de slaap vatten. De afschuwelijke beelden die hij die dag had gezien bleven maar door zijn hoofd malen. Hij had opnieuw de dag in de struiken van de tuin van Frederique's huis doorgebracht -slechts gewapend met een verrekijker- en hij had onthutsende dingen gezien. Hoe Frederique vroeg in de ochtend het ontbijt voor haar vriendje had klaargemaakt en naar haar werk was gegaan. Hoe rond de klok van tien de ongeschoren Freek ten tonele was verschenen, zijn ontbijt in de wasbak had geveegd en met een zak chips Koffietijd was gaan kijken, hoe een politie-inspecteur was binnengekomen en een ondervraging was begonnen. Hoe Frederique vroeg thuiskwam en door Freek uitgescholden werd, hoe Freek zijn humeur geheel had verloren en de inspecteur het huis had uitgegooid. En tenslotte hoe Freek Frederique had geslagen, geslagen! en hoe Frederique hard was gevallen op een bijzettafeltje. Kas kookte van woede. Hij kon het bloed van haar zogenaamde vriendje wel drinken. Waarom ging ze niet bij hem weg, maalde door zijn hoofd. Waarom? Misschien durfde ze niet? En wat nou als hij ingreep...? Mogelijke scenario's begonnen zich voor Kas' verhitte geestesogen te ontrollen.

Rond de klok van vier stapte Kas gedecideerd uit zijn bed, deed zijn kleren aan, en sloop geluidloos de trap af. Eenmaal beneden liep hij meteen naar de linnenkast in de bijkamer. Hier bewaarde zijn inmiddels bejaarde vader een goed onderhouden pistool, wist hij. Kas vond het

meteen en stak het achter zijn broekband. Hierna liet hij een paar pakjes kogels in zijn broekzak glijden.

Voorzichtig sloot hij de linnenkast weer en liep naar de hal. Nadat hij zijn jas haar aangedaan, stapte hij de koele nachtlucht in. De voordeur sloot hij voorzichtig en daarna inhaleerde hij diep. Zijn missie was duidelijk. Hij was de redder op het witte paard; Frederique de gegijzelde prinses; Freek was het monster; en het pistool was het vlijmscherpe zwaard der gerechtigheid...

